

แนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ ของชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่

Guidelines for Promoting Small Business Entrepreneurs for the Economic Strength of the Tai Lue Mueang Luang Nuea Community, Chiang Mai Province

นัทธรรณธนธร กันธะวัง¹ และ ตรีนตร ตันตระกุล²

Nattharanthorn Kanthawang¹ and Teenate Tantrakul²

สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

Business Administration Program Public and Private Management of School, Western University, Thailand

Corresponding Author, Email: ¹k.nattharanthorn@gmail.com

Retrieved: August 29, 2024; Revised: June 29, 2025; Accepted: June 30, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพแวดล้อมทางธุรกิจของชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ 2) ศึกษาสภาพปัญหาของธุรกิจขนาดย่อมของชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ 3) ศึกษาความพร้อมของผู้ประกอบการขนาดย่อมของชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ 4) ศึกษาการรับรู้และการบรรเทาปัญหาจากภาครัฐในธุรกิจของชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ และ 5) ศึกษาแนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้ประกอบการธุรกิจและหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่ม และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า 1) สภาพแวดล้อมทางธุรกิจของชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่ามีวัฒนธรรมและประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ แต่พบว่าในด้านการตลาดและการประชาสัมพันธ์ ยังไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ อีกทั้งยังมีข้อจำกัดในการบริหารจัดการและการพัฒนาธุรกิจ ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญทำให้โอกาสในการลงทุนและตั้งธุรกิจมีน้อยลง 2) ปัญหาของธุรกิจขนาดย่อมของชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ ได้แก่ ปัญหาด้านการเงิน ปัญหาด้านการตลาด ปัญหาด้านการผลิต และปัญหาด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม 3) ความพร้อมของผู้ประกอบการขนาดย่อมของชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ ได้แก่ เทคโนโลยีและดิจิทัลในการทำธุรกิจ สินค้าและบริการมีคุณภาพ ทักษะในการประกอบธุรกิจ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน และแรงงานมีทักษะและมีความสามารถ 4) การรับรู้และการบรรเทาปัญหาจากภาครัฐในธุรกิจของชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ ได้แก่ การรับรู้หรือการบรรเทาปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่มาจากหน่วยงานภาครัฐ การขึ้นทะเบียนกับหน่วยงานภาครัฐ การสนับสนุนค่าจ้างแรงงาน และการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่มาจากหน่วยงานภาครัฐ และ 5) แนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ มี 4 แนวทาง ได้แก่ 1) แนวทางการส่งเสริมด้านสภาพแวดล้อมธุรกิจชุมชนไตลื้อเมืองหลวงเหนือ ให้มีการพัฒนาการตลาดและการประชาสัมพันธ์ โดยส่งเสริมให้มีการใช้สื่อออนไลน์ การสร้างแบรนด์ชุมชน และส่งเสริมให้มีการจัดงานเทศกาลในท้องถิ่น 2) แนวทางการส่งเสริมด้านการแก้ไขปัญหาของธุรกิจขนาดย่อม ในการเร่งแก้ปัญหาการจัดการด้านการเงิน พัฒนาการตลาด และมีการสร้างความสัมพันธ์กับลูกค้า 3) แนวทางการส่งเสริมด้านความพร้อมของผู้ประกอบการขนาดย่อม ในการสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีและดิจิทัล เสริมสร้าง

ทักษะและการพัฒนาศักยภาพ รวมถึงการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและการสนับสนุนทางการเงินให้กับผู้ประกอบการ
4) แนวทางการส่งเสริมด้านการรับรู้และการบรรเทาปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่มาจากหน่วยงานภาครัฐ โดยให้ความสำคัญกับการขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการ เร่งส่งเสริมการฝึกอบรมและการพัฒนาทักษะ เพื่อเพิ่มความรู้ และความสามารถของผู้ประกอบการและแรงงาน

คำสำคัญ: การส่งเสริม; ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม; ชุมชนไทลื้อเมืองหลวงเหนือ; จังหวัดเชียงใหม่

Abstract

This research aims to 1) study the business environment of the Tai Lue community, Mueang Luang Nuea, Chiang Mai Province 2) study the problems of small businesses of the Tai Lue Community, Muang Luang Nuea, Chiang Mai Province 3) study the readiness of people Small businesses of the Tai Lue community, Muang Luang Nuea, Chiang Mai Province 4) Study the perception and alleviation of problems from the government in businesses of the Tai Lue community, Mueang Luang Nuea, Chiang Mai Province 5) Study guidelines for promoting entrepreneurs. Small business for the economic strength of the Tai Lue community, Mueang Luang Nuea, Chiang Mai Province. This research is qualitative research. Key informants included 28 business operators and government/related agencies in Chiang Mai Province. The research tools were in-depth interviews and focus groups and content analysis. This research is qualitative research.

The results of the research found that 1) The business environment of the Tai Lue community, Mueang Luang Nuea, Chiang Mai Province, was found to have a unique culture and tradition, but it was found that marketing and public relations were not yet fully developed. There are still limitations in management and business development, which is a major obstacle, resulting in fewer opportunities for investment and business establishment. 2) Problems of small businesses in the Tai Lue Muang Nuea community include financial problems, problems marketing issues, production issues, and technology and innovation issues 3) The readiness of small business entrepreneurs of the Tai Lue Mueang Nuea community includes technology and digital in doing business, quality products and services. Business skills, access to capital and skilled and capable labor. 4) Recognition and alleviation of problems from the government in businesses in the Tai Lue Muang Nuea community, including recognition or alleviation of problems in Access to funding sources from government agencies, registration with government agencies, labor wage support and access to funding sources from government agencies and 5) guidelines for promoting small business entrepreneurs. For the economic strength of the Tai Lue community, Muang Luang Nuea, Chiang Mai Province, there are 4 approaches: 1) Guidelines for promoting the business environment of the Tai Lue community, Muang Luang Nuea, to develop marketing and public relations by promoting the use of online media. , Building a community brand and promoting the organization of local festivals. 2) Guidelines for promoting problems solving of small businesses in accelerating solving financial management problems, developing marketing and creating Relationship with customers 3) Guidelines for promoting the readiness of small entrepreneurs to

support the use of technology and digital, strengthening skills and developing potential, including access to capital and financial support for Entrepreneurs 4) Guidelines for promoting awareness and alleviating problems in accessing funding sources from government agencies by giving importance to registration of entrepreneurs, accelerating the promotion of training and skills development to increase the knowledge and abilities of entrepreneurs and workers.

Keywords: Promotion; Small Business Entrepreneurs; Tai Lue Mueang Nuea Community; Chiang Mai Province

บทนำ

ประเทศไทยมีระบบเศรษฐกิจที่ต้องพึ่งพาการส่งออกเป็นหลัก โดยตลอด 20 ปีที่ผ่านมาสินค้าภาคอุตสาหกรรมมีส่วนเฉลี่ยมากกว่า 70 % เมื่อเทียบกับรายได้จากการส่งออกทั้งหมดจำนวนผู้ประกอบการธุรกิจในประเทศไทยที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ประมาณ 99.5% ซึ่งมีประมาณ 2,000,000 ราย กลุ่มขับเคลื่อน GDP คือธุรกิจรายใหญ่มีประมาณ 2,000 ราย แต่ SME มีความเกี่ยวข้องกับคนมากกว่า ซึ่งรองรับการจ้างงานประมาณ 70% การผลิตของ SME ส่วนใหญ่ขายในประเทศ 70% ส่งออก 30% ตลาดของ SME ส่วนใหญ่อยู่ภายในประเทศ (บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บยส.), 2566) ทำให้ทุกฝ่ายหันมาให้ความสำคัญต่อภาคอุตสาหกรรม โดยมีอุตสาหกรรมสนับสนุนเป็นฐานอันมั่นคงของภาคอุตสาหกรรมทั้งหมดและหัวใจสำคัญของอุตสาหกรรมสนับสนุน คือ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SME ของไทย ผ่านการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปตามทิศทางการพัฒนาประเทศและกระแสเศรษฐกิจโลก แต่ด้วยสภาพสังคมและเศรษฐกิจ ที่เปลี่ยนอย่างรวดเร็วภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกภาคส่วนต้องให้ความสำคัญ และพัฒนา SME ของไทยอย่างจริงจังเพื่อให้ SME ของไทยมีความแข็งแกร่งมั่นคงและพร้อมรับมือกับปัญหาและความท้าทายทุกรูปแบบ (Sumipol, 2560)

ปัญหาและอุปสรรคของ SME ไทย จากเดิมที่ประเทศไทยไม่ได้ให้ความสำคัญอย่างจริงจัง กับการพัฒนาโครงสร้างที่เป็นพื้นฐานเพื่อยกระดับอุตสาหกรรมการผลิต ทำให้ภาคการผลิตของไทยมีเทคโนโลยีที่ล้าสมัย มีต้นทุนสูง การเติบโตของ SME ไทยในระยะแรก ๆ จึงอาศัยแรงงานที่มีราคาถูก และพึ่งพาตนเองเป็นหลัก ท่ามกลางการแข่งขันที่ยังไม่สูงนัก เมื่อมองในเชิงโครงสร้างแล้วพบว่า การพัฒนาสมรรถนะของผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมมีปัญหาในระดับนโยบายได้แก่ การขาดทิศทางและเป้าหมายที่ชัดเจนในการพัฒนาผู้ประกอบการ ขาดการบริหารกำกับดูแล และรับผิดชอบที่เป็นเอกภาพจากหน่วยงานรัฐ ขาดความร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและเอกชนอย่างจริงจัง ขาดความคิดสร้างสรรค์ การสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เป็นของตัวเอง เพื่อสร้างความเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน แต่เมื่อมองใน แต่ละหัวข้อของปัญหาที่ SME ไทย กำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ สามารถแยกเป็นปัญหาด้านต่าง ๆ ได้แก่ ปัญหาแรงงานไร้ทักษะ ผู้ผลิตขาดการพัฒนาตราสินค้าของตนเอง ผู้ประกอบการขาดความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการ ขาดความรู้และข้อมูลการตลาด ผลิตภาพและประสิทธิภาพการผลิตต่ำ ขาดการเข้าถึงการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีและขาดการเข้าถึงแหล่งเงินทุน (Sumipol, 2560)

"ดอยสะเก็ด" เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ตั้งอยู่ทางตอนกลางของจังหวัด เป็นอำเภอ ที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจในลำดับต้นของจังหวัด สำหรับเศรษฐกิจของอำเภอดอยสะเก็ด นับเป็นตัวอย่างระบบเศรษฐกิจท้องถิ่นที่มีทั้งเศรษฐกิจชุมชน อันเสริมสร้างคุณภาพชีวิตและมาตรฐานการครองชีพของประชาชน มีการติดตาม เสนอแนะและเร่งรัดยุทธศาสตร์ชาติความสามารถในการแข่งขันของจังหวัดเชียงใหม่ รวมถึงเศรษฐกิจท้องถิ่นและเศรษฐกิจครัวเรือนที่มีผลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน โดยตรง ซึ่งชุมชนไทลื้อบ้านลวงเหนือ อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ ได้รับคัดเลือกให้เป็นชุมชนต้นแบบของจังหวัดเชียงใหม่ ในการเป็นหมู่บ้านวัฒนธรรมล้านนาเพื่อการท่องเที่ยว

เมื่อปี พ.ศ. 2556 ถือว่าเป็นชุมชนที่มีความพร้อมในด้านการจัดการท่องเที่ยวเป็นศูนย์หัตถอุตสาหกรรมและเป็นชุมชนที่มีการจัดการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม ในรูปแบบการท่องเที่ยว โดยชุมชน (วรพงศ์ ผูกู, 2561) ปัจจุบันชาวไถ่ลื้อบ้านหลวงเหนือ มีวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการอยู่อาศัย ด้านการกิน ด้านการแต่งกาย ด้านการเกษตรกรรม ประเพณี ศิลปวัฒนธรรมและพิธีกรรม โดยมีสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในสังคมไทย ภายใต้แนวนโยบายการพัฒนาประเทศที่รัฐบาลให้เร่งการกระจายความเจริญไปสู่ส่วนต่าง ๆ ของภูมิภาค โดยเน้นความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมและการสร้างสาธารณูปโภคต่าง ๆ ในชุมชน เพื่อเอื้อต่อการคมนาคมที่สะดวกและรวดเร็วและเอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ มีผลทำให้ชาวไถ่ลื้อ บ้านหลวงเหนือต้องมีการประยุกต์รูปแบบวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของตนให้เข้ากับสถานการณ์ และสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป รวมทั้งมีแนวทางการสืบทอด ส่งเสริมและการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและวิถีชีวิตในรูปแบบชาวไถ่ลื้อ บ้านหลวงเหนือ ซึ่งจากการสำรวจในเบื้องต้นพบว่า ผู้ประกอบส่วนใหญ่ การขาดแคลนเงินทุนและเข้าถึงแหล่งทุน มีกำลังการผลิตวัตถุดิบไม่เพียงพอต่อการผลิต กระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์ไม่ได้มาตรฐาน การขาดสุขอนามัยด้านการผลิตอาหาร การขาดองค์ความรู้ด้านการจัดการแรงงานด้านการจัดทำบัญชี มาตรฐานในการผลิตอาหารปลอดภัย และตัวของผู้นำที่ไม่เปิดรับสิ่งใหม่ เป็นต้น (กัมภณ มณีธร, 2566)

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาแนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กและขนาดย่อม เพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนไถ่ลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อให้วิสาหกิจ รายย่อยของไทยดำรงอยู่ต่อไปได้ จึงให้ความสำคัญกับการรับรู้และการบรรเทาปัญหาจากภาครัฐ สภาพแวดล้อมทางธุรกิจของชุมชนไถ่ลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ความพร้อม ของผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดย่อม และการสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนไถ่ลื้อเมืองหลวงเหนือ ให้มีภูมิคุ้มกันต่อสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ ด้วยการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจ ขนาดเล็กและขนาดย่อมเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจของชุมชน ด้วยการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนด้านต่าง ๆ อย่างเป็นระบบเป็นรูปธรรมและให้เกิดความต่อเนื่อง ซึ่งจะทำให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กพัฒนาวิสาหกิจของตนให้มีความเข้มแข็ง เจริญเติบโตเป็นหน่วยธุรกิจที่มีขนาดใหญ่และสามารถสร้างเม็ดเงินตลอดจนมูลค่าทางเศรษฐกิจให้กับประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมทางธุรกิจของชุมชนไถ่ลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของธุรกิจขนาดเล็กและขนาดย่อมของชุมชนไถ่ลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่
3. เพื่อศึกษาความพร้อมของผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดย่อมของชุมชนไถ่ลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่
4. เพื่อศึกษาการรับรู้และการบรรเทาปัญหาจากภาครัฐในธุรกิจของชุมชนไถ่ลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่
5. เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กและขนาดย่อม เพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนไถ่ลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยเรื่องแนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กและขนาดย่อมเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนไถ่ลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทบทวนวรรณกรรมหรือแนวคิด ทฤษฎี เพื่อสร้างกรอบในการดำเนินการศึกษาวิจัย ก่อนที่จะออกแบบสัมภาษณ์เชิง

โครงสร้างเพื่อทำการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) และสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group) ได้แก่ กลุ่มหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง และผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กและขนาดย่อม

เครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interviews) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เป็นเครื่องมือวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแนวคำถามจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องลักษณะของคำถามจะเป็นประเภทคำถามปลายเปิด โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เพื่อเป็นการยืนยันกรอบในการดำเนินการศึกษาวิจัยที่สร้างขึ้น เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหา โดยแบบสัมภาษณ์เป็นแบบมีโครงสร้าง ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้ให้สัมภาษณ์ แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะ เพื่อเก็บรายละเอียดของข้อมูลให้ครบถ้วน และมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย ดังนี้

1. ผู้วิจัยมีการเตรียมความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ จรรยาบรรณของนักวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการสัมภาษณ์ และขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้เกิดความเข้าใจในระเบียบวิธีวิจัยอย่างถูกต้องและครอบคลุมมากขึ้น

2. ผู้วิจัยมีการสร้างแนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ โดยการศึกษาทบทวนวรรณกรรมจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และคำจำกัดความ รวมทั้งดำเนินการสัมภาษณ์เชิงสำรวจ เพื่อหาปัจจัยของตัวแปรเพื่อนำมาประกอบข้อมูลในการสัมภาษณ์โดยลักษณะของคำถามจะเป็นคำถามแบบปลายเปิดและสามารถเสนอข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้ครอบคลุมกับขอบเขตและวัตถุประสงค์ในการวิจัย

3. ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ที่ร่างได้มาทำการปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา ให้พิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง และดำเนินการแก้ไขตามข้อเสนอแนะต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามแนวทางที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือการเก็บรวบรวมคุณภาพโดย

1. ผู้วิจัยนำประเด็นที่ได้ค้นพบหรือผลจากการวิจัยเชิงคุณภาพมาใช้เป็นข้อมูล และใช้เป็นแนวทางในการออกแบบและสร้างแบบสอบถามเชิงลึก

2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ซึ่งขอความร่วมมือจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญเพื่อขอสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการ

3. ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อให้ดำเนินการทำหนังสือขอความอนุเคราะห์สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยแนบกำหนดการนัดหมายเพื่อการสัมภาษณ์ และดำเนินการตามตารางนัดหมายต่อไป

4. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการจดบันทึกและทำการถอดเทปจากบทสนทนาที่ได้ทำการบันทึกเสียงไว้ระหว่างการสัมภาษณ์ เพื่อนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Atlas.ti) โดยนำข้อมูลที่ได้จากการถอดความจากเครื่องบันทึกเสียงและการบันทึกภาคสนามมาพิจารณาประเด็นที่สำคัญ แล้วจึงตีความพร้อมทำการดึงข้อความหรือประโยคที่สำคัญที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ นำข้อความ หรือประโยคที่มีความหมายเหมือนกันใกล้เคียงมาไว้กลุ่มเดียวกันและหลายประเด็นรวมกับเป็นกลุ่ม มีการสร้างหัวข้อสรุปและกลุ่มหัวข้อสรุปแนวคิดในตัวข้อมูล โดยมีรหัสข้อมูลกำกับทุกข้อความ หรือทุกประโยค พร้อมทั้งกำหนดคำสำคัญขอข้อมูลในแต่ละกลุ่ม ซึ่งจะจัดเป็นกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย โดยมีการอธิบายปรากฏการณ์อย่างละเอียดครบถ้วน โดยพิจารณาข้อมูลที่ได้หลาย ๆ กลุ่มรวมกัน และนำเสนอข้อมูลออกมาเป็นข้อความแบบบรรยาย รวมถึงวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการจัดสนทนากลุ่มซึ่งนำข้อมูลที่ได้อาจจัดหมวดหมู่ จัดลำดับวิเคราะห์เนื้อหาและสร้างข้อสรุปในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา เพื่อยืนยันอธิบายผลและสร้างกรอบในการดำเนินการศึกษาวิจัย

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ชุมชนไต้ล้อเมืองลงเหนือ เชียงใหม่ มีวัฒนธรรม และประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ มีศิลปะและหัตถกรรมท้องถิ่น มีอาหารและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น มีการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และมีสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติที่งดงาม ซึ่งเป็นจุดแข็งในการทำธุรกิจ แต่พบว่า ด้านการตลาดและการประชาสัมพันธ์ ยังไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ ทำให้ไม่ดึงดูดนักท่องเที่ยวและลูกค้าจากพื้นที่อื่น ๆ เข้ามาในพื้นที่มากนัก อีกทั้งยังขาดแคลนทรัพยากรบุคคล ที่มีความชำนาญในการดำเนินธุรกิจสมัยใหม่ ข้อยกจำกัดในการเข้าถึงทรัพยากร ข้อยกจำกัดในการบริหารจัดการและการพัฒนาธุรกิจเป็นอุปสรรคสำคัญในการทำธุรกิจ ทำให้การสร้างเครือข่ายและการพัฒนา การเข้าถึงทรัพยากรท้องถิ่น และโอกาสในการลงทุนและตั้งธุรกิจของผู้ประกอบการมีน้อยลง

วัตถุประสงค์ที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาด้านการเงิน เป็นปัญหาอันดับต้น ๆ ของผู้ประกอบการธุรกิจ ในชุมชนไต้ล้อเมืองลงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ไม่ต้องการเข้าถึงแหล่งเงินทุนสำหรับการเริ่มต้นธุรกิจหรือการขยายกิจการ เนื่องจากไม่ต้องการลงทุนเพิ่มหรือเป็นหนี้เพิ่ม ทำให้เกิดการขาดแคลนทุน ในการผลิตสินค้า และมีหลายรายที่ปิดกิจการไป รวมถึงผู้ประกอบการบางรายไม่มีความรู้ในการจัดการการเงิน อย่างมืออาชีพ ทำให้เกิดปัญหาในการวางแผนการเงิน การควบคุมค่าใช้จ่าย และการจัดการหนี้สิน ทำให้มีความเสี่ยงในการผลิต และการดำเนินธุรกิจ รองลงมา คือ ปัญหาด้านการตลาด มีข้อจำกัดในการเข้าถึงตลาด การสร้างและการรักษาลูกค้า การแข่งขันจากธุรกิจอื่น ๆ และการตอบสนองต่อความต้องการของตลาดปัญหาด้านการผลิต มีข้อจำกัดในความสามารถในการขยายกิจการหรือการปรับปรุงกระบวนการผลิต และการเข้าถึงวัตถุดิบ ที่มีคุณภาพและราคาที่เหมาะสม และปัญหาด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ปัญหาการเข้าถึงเทคโนโลยี และความชำนาญในการนำเทคโนโลยีมาใช้งาน

วัตถุประสงค์ที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านในพื้นที่ ไม่สามารถใช้เทคโนโลยี และดิจิทัลในการทำธุรกิจได้ แต่จะให้บุตรหลานเป็นผู้ดำเนินการแทนให้ เช่น เปิดเพจ Facebook เพื่อโปรโมตสินค้าหรือบริการ หรือใช้ LINE Official Account สำหรับการสื่อสารกับลูกค้า ส่วนสินค้าและบริการส่วนใหญ่ใช้วัตถุดิบท้องถิ่นที่มีคุณภาพ มีกระบวนการผลิตที่มีมาตรฐาน มีการตรวจสอบคุณภาพสินค้า และมีการรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากลูกค้า สำหรับทักษะในการประกอบธุรกิจ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีทักษะในการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ เช่น วัตถุดิบ แรงงาน และงบประมาณ และทำความเข้าใจความต้องการของลูกค้าและแนวโน้มตลาดในปัจจุบัน แต่มีผู้ประกอบการหลายรายที่ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ ถึงแม้ว่าจะมีแหล่งเงินทุนจากภาครัฐ ไม่ว่าจะมีการจัดตั้งสหกรณ์หรือกลุ่มแม่บ้านในระดับชุมชนเพื่อสนับสนุนเงินทุนให้กับผู้ประกอบการในพื้นที่ชุมชนไต้ล้อเมืองลงเหนือแล้วก็ตาม

วัตถุประสงค์ที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานภาครัฐมีการสนับสนุนค่าจ้างแรงงานในรูปแบบการจัดการฝึกอบรม และสนับสนุนโครงการที่มุ่งเน้นการสร้างงานหรือการสนับสนุนกิจกรรมที่สร้างงานใหม่ในชุมชนไต้ล้อเมืองลงเหนือให้กับกลุ่มผู้ประกอบการที่มีการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบการเท่านั้น ส่วนการรับรู้หรือการบรรเทาปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่มาจากหน่วยงานภาครัฐนั้น หน่วยงานภาครัฐมีข้อมูลของผู้ประกอบการ (SMEs) ที่มีการขึ้นทะเบียนกับหน่วยงานภาครัฐเท่านั้น ในส่วนของผู้ประกอบการขนาดเล็กที่ยังไม่ได้ขึ้นทะเบียนทางภาครัฐไม่สามารถการรับรู้หรือการบรรเทาปัญหาของผู้ประกอบการได้ เนื่องจากข้อกำหนดดังกล่าว ทำให้ผู้ประกอบการขนาดเล็กในชุมชนไต้ล้อเมืองลงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ไม่ได้รับการช่วยเหลือหรือบรรเทาปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่มาจากหน่วยงานภาครัฐ ทำให้เกิดความยากลำบาก ในการขอสินเชื่อ แต่ในส่วนที่ยังบรรเทาปัญหาได้บ้างก็คือ มีการลดหรือชะลอค่าใช้จ่ายด้วยการให้สินเชื่อดอกเบี้ยต่ำและมีการจัดซื้ออุปกรณ์หรือวัสดุที่ต้องใช้ในการผลิตให้กับผู้ประกอบการที่เป็นกลุ่มอาชีพในชุมชน ถึงแม้ว่าภาครัฐจะมีกองทุนในการให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ แต่ผู้ประกอบการเองไม่มีความต้องการกู้ยืมเงินมาประกอบธุรกิจ เนื่องจากไม่ต้องการเป็นหนี้

เพิ่ม จึงทำให้ในบางธุรกิจชุมชนได้อีกกลายเป็นธุรกิจที่ไม่ต้องการพัฒนาให้มากไปกว่าเดิม จึงเป็นการยากต่อการส่งเสริมให้ธุรกิจขนาดเล็กมีการพัฒนาให้เป็นธุรกิจที่มีการเจริญเติบโตในอนาคตได้

วัตถุประสงค์ที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ภาครัฐควรมีแนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กและขนาดย่อมเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนได้อีกเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีการส่งเสริมในด้านความพร้อมของผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดย่อมในการสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีและดิจิทัล ทำการตลาดออนไลน์ผ่านแพลตฟอร์มต่าง ๆ เพื่อเป็นการเสริมสร้างทักษะและการพัฒนาศักยภาพให้กับผู้ประกอบการ รวมถึงการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และการสนับสนุนทางการเงินให้กับผู้ประกอบการรวมถึงมีแนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กและขนาดย่อมเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนได้อีกเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีการส่งเสริมในด้านการรับรู้และการบรรเทาปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่มาจากหน่วยงานภาครัฐ ให้ความสำคัญกับการขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการ เร่งส่งเสริมการฝึกอบรมและการพัฒนาทักษะ เพื่อเพิ่มความรู้และความสามารถของผู้ประกอบการและแรงงาน และส่งเสริมให้มีการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และการสนับสนุนทางการเงินเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการขนาดเล็ก ที่ยังไม่ได้ขึ้นทะเบียนกับหน่วยงานภาครัฐ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า สภาพแวดล้อมทางธุรกิจของชุมชนได้อีกเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ เห็นด้วยที่ชุมชนได้อีกเมืองหลวงเหนือ เชียงใหม่ มีวัฒนธรรมและประเพณี ที่เป็นเอกลักษณ์ มีศิลปะและหัตถกรรมท้องถิ่น มีอาหารและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น มีการท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์ และมีสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติที่งดงาม ซึ่งเป็นจุดแข็งในการทำธุรกิจ แต่พบว่า ด้านการตลาดและการประชาสัมพันธ์ ยังไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ ทำให้ไม่ดึงดูดนักท่องเที่ยวและลูกค้าจากพื้นที่อื่น ๆ เข้ามาในพื้นที่มากนัก อีกทั้งยังขาดแคลนทรัพยากรบุคคลที่มีความชำนาญในการดำเนินธุรกิจสมัยใหม่ ข้อจำกัดในการเข้าถึงทรัพยากร ข้อจำกัดในการบริหารจัดการ และการพัฒนาธุรกิจ เป็นอุปสรรคสำคัญในการทำธุรกิจ ทำให้การสร้างเครือข่ายและการพัฒนา การเข้าถึงทรัพยากรท้องถิ่น และโอกาสในการลงทุนและตั้งธุรกิจของผู้ประกอบการมีน้อยลง ซึ่งสอดคล้องกับแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2566-2570) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัครวิณโรจน์สง่า (2560) ได้ศึกษาเรื่องการอยู่อาศัยกับวิถีชีวิตของชุมชนได้อีก บ้านหลวงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจุบันชาวได้อีกบ้านหลวงเหนือมีวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการอยู่อาศัยด้านการกิน ด้านการแต่งกาย ด้านการเกษตรกรรม ประเพณี ศิลปวัฒนธรรม และพิธีกรรม โดยมีสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในสังคมไทยภายใต้แนวนโยบายการพัฒนาประเทศที่รัฐพยายามให้เร่งการกระจายความเจริญไปสู่ส่วนต่าง ๆ ของภูมิภาค โดยเน้นความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมและการสร้างสาธารณูปโภคต่าง ๆ ในชุมชน เพื่อเอื้อต่อการคมนาคมที่สะดวกและรวดเร็วและเอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ มีผลทำให้ชาวได้อีกบ้านหลวงเหนือต้องมีการปรับปรนและประยุกต์รูปแบบวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของตนให้เข้ากับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป รวมทั้งมีแนวทางการสืบทอด ส่งเสริมและการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและวิถีชีวิตในรูปแบบชาวได้อีก บ้านหลวงเหนือสืบไป

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า ปัญหาด้านการเงิน เป็นปัญหาอันดับต้น ๆ ของผู้ประกอบการธุรกิจชุมชนได้อีกเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่ต้องการเข้าถึงแหล่งเงินทุน สำหรับการเริ่มต้นธุรกิจหรือการขยายกิจการ เนื่องจากไม่ต้องการลงทุนเพิ่มหรือเป็นหนี้เพิ่ม ทำให้เกิดการขาดแคลนทุนในการผลิตสินค้า และมีหลายรายที่ปิดกิจการไป รวมถึงผู้ประกอบการบางรายไม่มีความรู้ในการจัดการการเงินอย่างมืออาชีพ ทำให้เกิดปัญหาในการวางแผนการเงิน การควบคุมค่าใช้จ่าย และการจัดการหนี้สิน ทำให้มีความเสี่ยงในการผลิตและการดำเนินธุรกิจ รองลงมา คือ ปัญหาด้านการตลาด มีข้อจำกัดในการเข้าถึงตลาด การสร้างและการรักษาลูกค้า การแข่งขันจากธุรกิจอื่น ๆ และการตอบสนองต่อความต้องการของตลาด ปัญหา

ด้านการผลิต มีข้อจำกัดในความสามารถในการขยายกิจการหรือการปรับปรุงกระบวนการผลิต และการเข้าถึงวัตถุดิบที่มีคุณภาพและราคาที่เหมาะสม และปัญหาด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ปัญหาการเข้าถึงเทคโนโลยีและความชำนาญในการนำเทคโนโลยีมาใช้งาน ซึ่งสอดคล้องกับแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2566-2570) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรพงศ์ ผูกภู (2561) ได้ศึกษาเรื่องยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบนฐานวัฒนธรรมไทลื้อ บ้านหลวงเหนือ ตำบลหลวงเหนือ อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบนฐานวัฒนธรรมไทลื้อ 3 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) ยุทธศาสตร์การส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชนบนฐานวัฒนธรรมไทลื้อ บ้านหลวงเหนือ ให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย 2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพด้านการจัดการการท่องเที่ยว โดยชุมชนและยกระดับคุณภาพการให้บริการ และ 3) ยุทธศาสตร์การสร้างความรู้ความภาคภูมิใจ และจิตสำนึกรักถิ่นในมรดกทางวัฒนธรรมไทลื้อ เพื่อการสืบทอดอย่างยั่งยืนภายใต้วิสัยทัศน์ พันธกิจ ของกลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชนไทลื้อบ้านหลวงเหนือ

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านในพื้นที่ที่ไม่สามารถใช้เทคโนโลยีและดิจิทัลในการทำธุรกิจได้ แต่จะให้บุตรหลานเป็นผู้ดำเนินการแทนให้ เช่น เปิดเพจ Facebook เพื่อโปรโมตสินค้าหรือบริการ หรือใช้ LINE Official Account สำหรับการสื่อสารกับลูกค้า ส่วนสินค้าและบริการส่วนใหญ่ใช้วัตถุดิบท้องถิ่นที่มีคุณภาพ มีกระบวนการผลิตที่มีมาตรฐาน มีการตรวจสอบคุณภาพสินค้า และมีการรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากลูกค้า สำหรับทักษะในการประกอบธุรกิจ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีทักษะในการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ เช่น วัตถุดิบ แรงงาน และงบประมาณ และทำความเข้าใจความต้องการของลูกค้าและแนวโน้มตลาดในปัจจุบัน แต่มีผู้ประกอบการหลายรายที่ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ ถึงแม้ว่าจะมีแหล่งเงินทุนจากภาครัฐ ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งสหกรณ์หรือกลุ่มแม่บ้านในระดับชุมชนเพื่อสนับสนุนเงินทุนให้กับผู้ประกอบการในพื้นที่ชุมชนไทลื้อเมืองหลวงเหนือแล้วก็ตาม และความพร้อมในด้านทักษะของแรงงาน ซึ่งที่มีอยู่ส่วนใหญ่มีทักษะและความสามารถในการทำงาน เช่น ทักษะในการผลิต ทักษะทางเทคนิค ที่เป็นทักษะเฉพาะงานนั้น ๆ เช่น การทอผ้า แกะสลักไม้ การทำหมอนสมุนไพร เป็นต้น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐพศุทธิ์ ภักฐิธาสินศิริ และ กิตติศักดิ์ อังคะนาวิณ (2561) ศึกษาเรื่องรูปแบบการพัฒนาการประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการพัฒนาภายในภาพรวมมีความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุด ระบบการตลาด ระบบลูกค้า ระบบเทคโนโลยี ระบบการเงิน และระบบบุคลากร สามารถพยากรณ์ความสำเร็จของการประกอบการธุรกิจ SME ด้านความมั่นคงได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.001

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 4 พบว่า หน่วยงานภาครัฐมีการสนับสนุนค่าจ้างแรงงานในรูปแบบการจัดการฝึกอบรม และสนับสนุนโครงการที่มุ่งเน้นการสร้างงานหรือการสนับสนุนกิจกรรมที่สร้างงานใหม่ในชุมชนไทลื้อเมืองหลวงเหนือให้กับกลุ่มผู้ประกอบการที่มีการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบการเท่านั้น ส่วนการรับรู้หรือการบรรเทาปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่มาจากหน่วยงานภาครัฐนั้น หน่วยงานภาครัฐมีข้อมูลของผู้ประกอบการ (SMEs) ที่มีการขึ้นทะเบียนกับหน่วยงานภาครัฐเท่านั้น ในส่วนของผู้ประกอบการขนาดเล็กที่ยังไม่ได้ขึ้นทะเบียนทางภาครัฐ ไม่สามารถการรับรู้หรือการบรรเทาปัญหาของผู้ประกอบการได้ เนื่องจากข้อกำหนดดังกล่าวทำให้ผู้ประกอบการขนาดเล็กในชุมชนไทลื้อเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ไม่ได้รับการช่วยเหลือหรือบรรเทาปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่มาจากหน่วยงานภาครัฐ ทำให้เกิดความยากลำบากในการขอสินเชื่อ แต่ในส่วนที่ยังบรรเทาปัญหาได้บ้างก็คือ มีการลดหรือชะลอค่าใช้จ่ายด้วยการให้สินเชื่อดอกเบี้ยต่ำและมีการจัดซื้ออุปกรณ์หรือวัสดุที่ต้องใช้ในการผลิตให้กับผู้ประกอบการที่เป็นกลุ่มอาชีพในชุมชน ถึงแม้ว่าภาครัฐจะมีกองทุนในการให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ แต่ผู้ประกอบการเองไม่มีความต้องการกู้ยืมเงินมาประกอบธุรกิจ เนื่องจากไม่ต้องการเป็นหนี้เพิ่ม จึงทำให้ในบางธุรกิจชุมชนไทลื้อกลายเป็นธุรกิจที่ไม่ต้องการพัฒนาให้มากไปกว่าเดิม จึงเป็นการ

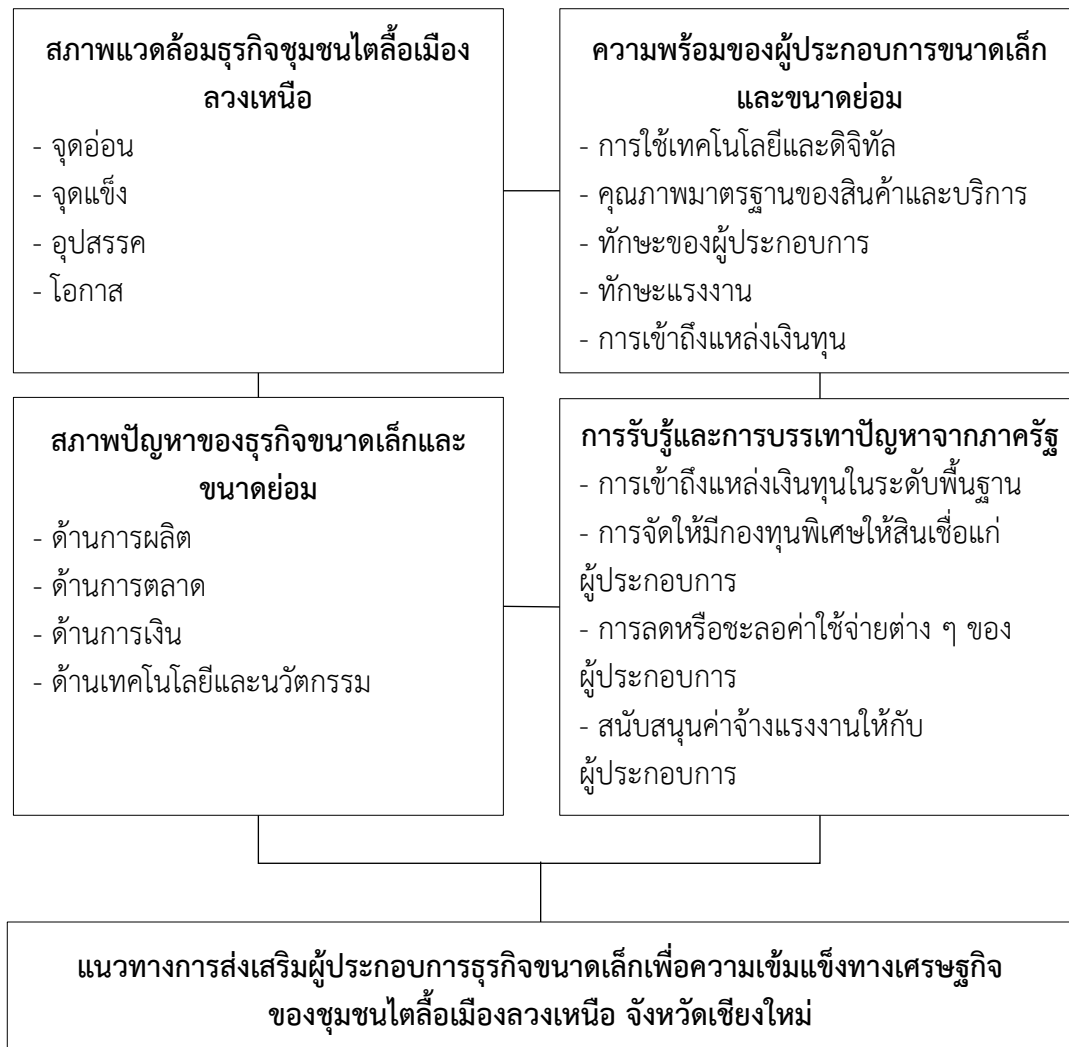
ยากต่อการส่งเสริมให้ธุรกิจขนาดเล็กมีการพัฒนาให้เป็นธุรกิจที่มีการเจริญเติบโตในอนาคตได้ ซึ่งสอดคล้องกับแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2566-2570) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Endalew (2020) ศึกษาเรื่องปัจจัยกำหนดที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงานของผู้ประกอบการในวิสาหกิจขนาดย่อมและขนาดย่อมในเอธิโอเปีย พบว่า ปัจจัยกำหนดที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อมและขนาดย่อมในเอธิโอเปีย ได้แก่ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การเป็นผู้ประกอบการ การเข้าถึงการฝึกอบรมทางธุรกิจ การเข้าถึงการเงิน การเข้าถึงข้อมูลทางธุรกิจ การสนับสนุนจากรัฐบาลการเป็นเจ้าของที่ดินและภาษี เป็นปัจจัยกำหนดประสิทธิภาพของผู้ประกอบการในวิสาหกิจขนาดย่อมและขนาดเล็ก ดังนั้นจึงควรมุ่งเน้นไปที่บทบาทของการแปลงเป็นดิจิทัลและกลไกทางการเงินที่สนับสนุนธุรกิจขนาดเล็กในช่วงวิกฤต

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 5 พบว่า ภาครัฐต้องมีแนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กและขนาดย่อมเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนได้อ้อยเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีการส่งเสริมในด้านสภาพแวดล้อมธุรกิจชุมชนได้อ้อยเมืองหลวงเหนือ ให้มีการพัฒนาการตลาดและการประชาสัมพันธ์ โดยส่งเสริมให้มีการใช้สื่อออนไลน์ การสร้างแบรนด์ชุมชน และส่งเสริมให้มีการจัดงานเทศกาลในท้องถิ่น พัฒนาทรัพยากรบุคคลและการอบรมด้านธุรกิจให้กับผู้ประกอบการ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ โดยให้มีการเชื่อมโยงกับสถาบันการศึกษา เพื่อจัดหลักสูตรอบรมและให้คำปรึกษาทางธุรกิจแก่ชุมชนและส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายธุรกิจระหว่างชุมชน องค์กรภาครัฐ และภาคเอกชน ส่งเสริมให้มีการปรับปรุงกระบวนการผลิตให้กับผู้ประกอบการ และให้มีการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ในการผลิตสินค้า ภาครัฐต้องมีแนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กและขนาดย่อมเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนได้อ้อยเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีการส่งเสริมในด้านความพร้อมของผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดย่อม ในการสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีและดิจิทัล ทำการตลาดออนไลน์ผ่านแพลตฟอร์มต่าง ๆ เพื่อเป็นการเสริมสร้างทักษะและการพัฒนาศักยภาพให้กับผู้ประกอบการ รวมถึงการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและการสนับสนุนทางการเงินให้กับผู้ประกอบการ และภาครัฐต้องมีแนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กและขนาดย่อมเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนได้อ้อยเมืองหลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ และส่งเสริมให้มีการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและการสนับสนุนทางการเงินเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการขนาดเล็กที่ยังไม่ได้ขึ้นทะเบียนกับหน่วยงานภาครัฐ

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถสรุปข้อค้นพบที่เป็นองค์ความรู้ใหม่ซึ่งผู้วิจัยขอนำเสนอแบบจำลอง ดังนี้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า ภาครัฐควรมีการส่งเสริมให้มีการพัฒนาการตลาดและการประชาสัมพันธ์ พัฒนาทรัพยากรบุคคลและการอบรมด้านธุรกิจให้กับผู้ประกอบการ รวมถึงจัดหาแหล่งเงินทุนสนับสนุนธุรกิจขนาดเล็กในชุมชน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน เพิ่มทักษะและความรู้ให้กับผู้ประกอบการ เป็นสร้างความมั่นคงทางการเงิน ซึ่งจะช่วยลดความเสี่ยงทางการเงินและเพิ่มโอกาสในการเติบโตของธุรกิจ

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า ภาครัฐควรส่งเสริมให้ผู้ประกอบการมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการทางการเงินแบบมืออาชีพ พัฒนาด้านการตลาด ปรับปรุงกระบวนการผลิตให้กับผู้ประกอบการโดยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ เป็นการช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถวางแผนและควบคุมการใช้ทรัพยากรทางการเงินได้อย่างมีประสิทธิภาพ ลดความเสี่ยงทางการเงิน และเพิ่มความมั่นคงทางการเงินให้กับธุรกิจ

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า ภาครัฐควรส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีและดิจิทัล ให้มีการเสริมสร้างทักษะและการพัฒนาศักยภาพ เนื่องจากเทคโนโลยีช่วยให้การดำเนินงานสะดวกและรวดเร็วขึ้น ลดต้นทุน

และเพิ่มคุณภาพสินค้าและบริการ และสร้างขยายโอกาสทางการตลาด ซึ่งในการใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลช่วยให้ผู้ประกอบการเข้าถึงลูกค้าใหม่ ๆ ได้ง่ายขึ้น ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับสากล

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 4 พบว่า ภาครัฐควรส่งเสริมให้ผู้ประกอบการขนาดเล็กที่ยังไม่ได้ขึ้นทะเบียนกับหน่วยงานภาครัฐ โดยจัดตั้งหน่วยงานเคลื่อนที่ หรือจัดกิจกรรมในชุมชนเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ประกอบการในการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบการที่ตรงตามข้อกำหนด เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้ประกอบการในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและการสนับสนุนทางการเงิน

การวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 5 พบว่า ควรมีจัดกิจกรรมในชุมชน เพื่อให้ข้อมูลและจัดตั้งหน่วยงานเคลื่อนที่อำนวยความสะดวกในการขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการของชุมชนได้อีกเมืองลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและการสนับสนุนทางการเงิน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบ แนวทางการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนได้อีกเมืองลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่คือ นับเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในการแก้ไขปัญหาพร้อมกับผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการนำนโยบายส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจในพื้นที่จังหวัดอื่น ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยควรให้ความสำคัญกับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้น โดยทำการศึกษาวิจัย ในหลายพื้นที่ในจังหวัดอื่น ๆ และนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันเพียงใดสำหรับประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับ

ควรมีการศึกษาวิจัยการวิเคราะห์ผลลัพธ์ของการอบรมการจัดการทางการเงินแบบมืออาชีพต่อความมั่นคงทางการเงินของธุรกิจขนาดเล็กของชุมชนได้อีกเมืองลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อทราบถึงวิธีการประชาสัมพันธ์แบบใดที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย และการพัฒนาทรัพยากรบุคคลด้านการตลาดมีผลต่อความสำเร็จของธุรกิจ

ควรมีการศึกษาวิจัยการวิเคราะห์ผลลัพธ์ของการอบรมการจัดการทางการเงินแบบมืออาชีพต่อความมั่นคงทางการเงินของธุรกิจขนาดเล็กของชุมชนได้อีกเมืองลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งความรู้และทักษะทางการเงินที่ผู้ประกอบการได้รับจากการอบรมมีผลต่อการลดความเสี่ยงทางการเงิน และปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำความรู้ด้านการจัดการทางการเงินมาใช้ในธุรกิจ

ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในกระบวนการผลิตและการตลาดสำหรับผู้ประกอบการขนาดเล็กของชุมชนได้อีกเมืองลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อทราบถึงการเทคโนโลยีใดที่มีผลกระทบมากที่สุดต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและการตลาด และผู้ประกอบการต้องการการสนับสนุนในด้านใดบ้างในการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในธุรกิจ

ควรมีการศึกษาวิจัยปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ประกอบการขนาดเล็กของชุมชนได้อีกเมืองลวงเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ในการขึ้นทะเบียนกับหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้ทราบถึงอุปสรรคและแรงจูงใจที่ผู้ประกอบการขนาดเล็กพบเจอในการขึ้นทะเบียนมีอะไรบ้าง และมีวิธีการใดที่สามารถเพิ่มอัตราการขึ้นทะเบียนของผู้ประกอบการขนาดเล็กได้ดีที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐพศุทธิ์ ภัทธีราสินศิริ และ กิตติศักดิ์ อังคะนาวิน. (2561). รูปแบบการพัฒนาการประกอบการธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SME) ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี. *วารสารสมาคมนักวิจัย*, 23(3), 151-164.
- บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บยส.). (2566). สถิติจำนวน SME ในประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 13 มีนาคม 2567, จาก https://www.tcg.or.th/news_inside.php?news_id=37
- กัมภณ มณีธร. (2566). รูปแบบการส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมวิถีชีวิตชาวไทลื้อ บ้านหลวงเหนือ จังหวัด เชียงใหม่ (รายงานวิจัย). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- วรพงศ์ ผูกภู. (2561). ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบนฐานวัฒนธรรมไทลื้อ บ้านหลวงเหนือ ตำบล หลวงเหนือ อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- วรพงศ์ ผูกภู. (2561). ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบนฐานวัฒนธรรมไทลื้อ บ้านหลวงเหนือ ตำบล หลวงเหนือ อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่. รายงานวิจัย. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- อัศวิน โรจน์สง่า. (2560). การอยู่อาศัยกับวิถีชีวิตของชุมชนไทลื้อ บ้านหลวงเหนือ. ใน *โครงการประชุมวิชาการ ระดับชาติ: ศิลปกรรมวิชาการ ครั้งที่ 2: ศิลปะ 4.0: ศิลปะเพื่อการสร้างสรรค์และศิลปะเพื่อการศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 24 มีนาคม 2567, จาก http://fofa.swu.ac.th/th/images/FOFA/Download_Form_RA/NFAC60/PDF/29.pdf
- Alene, E. T. (2020). Determinants of small and medium enterprises' performance in Ethiopia. *Journal of Innovation and Entrepreneurship*, 9(1), 1–15.
- Sumipol. (2560). SMEs: ปัจจัยท้าทายและแนวทางพัฒนาในยุคโลกาภิวัตน์. สืบค้นเมื่อ 26 มีนาคม 2567, จาก <https://www.sumipol.com/news/บทความ-smes-ไทยกับความท้าทายใหม่ในโลกปัจจุบัน/>